

[Niels Helveg Petersen]

selvfølgelig er der visse hovedproblemer i forslaget. Et hovedproblem vedrører det spørgsmål, om det er særlig berettiget at fravige folketingsvalglovens divisorer, når det nu drejer sig om et EF-valg. Havde det ikke været rimeligt at bevare de divisorer, som man har i folketingsvalgloven, ved beregning af mandatfordeling?

Det andet store spørgsmål er: hvem skal have lov til at stille op til disse valg? Efter forslaget skal de politiske partier, der er repræsenteret her i salen, have lov til det; det er naturligt. Derudover bevægelser eller partier, som kan samle underskrifter svarende til 2 pct. af de stemmer, der er afgivet ved seneste folketingsvalg. Vi er i det radikale venstre i tvivl om denne 2 procents grænse. Vi accepterer, at der må være større krav end ved folketingsvalg, fordi der kræves flere stemmer til et mandat, men vi finder det ikke uden for diskussion, at grænsen er sat, som den er; vi finder, at den er sat vel højt. Vi har tidligere gjort gældende, at grænsen måske burde ligge omkring de 40.000, men den nærmere diskussion om dette må høre hjemme under udvalgsarbejdet.

Jeg har to bemærkninger til hr. Ib Nørlund. For det første, at det jo sådan set ikke kan undre, at hr. Ib Nørlund er imod direkte valg. Den bevægelse, hr. Ib Nørlund tilhører, har jo kun et platonisk forhold til direkte valg i det hele taget.

Dernæst vil jeg sige til hr. Ib Nørlund, som harcelerede over euro-liberalismen og euro-konservatismen osv., at jeg synes, hr. Ib Nørlund glemte euro-kommunismen. Den harcelerede hr. Ib Nørlund ikke over, men i virkeligheden kunne hr. Ib Nørlunds indsats her på talerstolen om dette vel nok tolkes også som en afstandtagen fra euro-kommunismen. Hr. Ib Nørlund har derved effektivt isoleret sig fra de store, spændende bevægelser i Europa.

Hr. Gert Petersen og andre taler om den snigende integration, at der skal smugles noget ind. Dertil er der to ting at sige. For det første er det jo ikke smugleri at indføre direkte valg, hvor alle har mulighed for at afgive deres stemme. Det, der foregår her, foregår i allerhøjeste grad for befolkningens åbne øjne. Det er det, der er meningen med forslaget. For det andet synes jeg, man ser syner, når man påstår, at der er en snigende integration i gang, når enhver, der har øjne at se

med, kan se, at integrationsbestræbelserne i EF i dag har lidt et afgørende tilbageslag i forhold til den situation, der forelå, da Danmark blev medlem af EF.

Honoré (KrF):

Danmark er et af de første EF-lande, der fremsætter et forslag til lov om Europa-Parlamentsvalg. I løbet af de kommende måneder vil der i 8 andre EF-lande blive fremsat og vedtaget tilsvarende love om dette betydningsfulde valg næste år.

Det har været 20 år, før man nåede så vidt. I Rom-traktatens art. 138, stk. 3, pålægges det EF-medlemsstaterne at indføre direkte valg. Det vidste vi, da vi gik til folkeafstemning i 1972, og da vi blev medlemmer af de europæiske fællesskaber, indebar det naturligvis en traktatmæssig forpligtelse til at medvirke til, at disse direkte valg blev gennemført.

I konsekvens heraf stemte kristeligt folkeparti den 11. december 1975 for en dagsorden med følgende ordlyd. Jeg citerer: »Idet folketinget tager til efterretning, at regeringen i EF har tiltrådt, at der gennemføres direkte valg til Det europæiske Parlament i 1978, samt at der vil blive fremlagt forslag til lov om de nærmere regler for dette valg afholdelse i Danmark, så snart Ministerrådets udkast til konvention foreligger, går tinget over til næste punkt på dagsordenen.«

Vi gik altså ind for afholdelse af direkte valg i 1978. Som bekendt tog regeringen to forbehold: det obligatoriske dobbeltmandat og samtidighed mellem Europa-Parlamentsvalg og folketingsvalg. Vi anerkendte heri regeringens ønske om at bevare en tæt forbindelse mellem Europa-Parlament og folketing. Men når vi alligevel tilrådede regeringen at opgive disse forbehold, var det, fordi ulemperne herved var langt større end fordelene. Vi mener, at regeringen og socialdemokratiet på et tidligere tidspunkt burde have indset dette.

Vi er imidlertid tilfredse med, at socialdemokratiet og regeringen har bøjet sig for de mange saglige indvendinger, der både herhjemme og i EF er blevet rettet imod en sådan særordning. Resultatet er da også, at det lovforslag, regeringen nu har fremsat, til sidst vil kunne samle et bredt flertal i folketinget.